

kyse af en overlegen Mine. Asmus Hagens Bemærkning havde tværtimod den Virkning, at han nu kom i Ornat og faldt ind i Præketonen. Med orglende Stemme talte han om den oprørske Selvraadighed, der havde grebet Tidens Børn og tidlig eller sent vilde gøre dem vanvittige tilhobe. Om ikke før, saa naar Herrens Time kom for et stakkels Menneske, vilde al selvskabt Herlighed opløse sig som et Blændværk, al selvskabt Styrke bøjes som et Siv. Naar Mørket lagde sig paa vore Øjelaag, og det udtærede Legeme krummede sig i Angst og Pine — hvad hjalp saa alle Videnskabens Pulvere og Draaber? For Dødens Gru og Samvittighedens Vaande fandtes dog ingen Medicin.

»Da har vi dog f. Eks. Morfin,« sagde Asmus Hagen.

Det kom som henkastet, men Ordet fløj gennem Luften med sikkert Sigte og ramte Mads Vestrup lige i Hjertet med en Kraft, saa det næsten kunde høres. Hans tykke Ansigt aabnede sig paany med et ganske molboagtigt Udtryk af Forbavselse — og dennegang uden al Forstillelse.

»Ja — Gift!« sagde han og skottede til Torben med et ængstet Blik.

»Det kan man gerne sige. Men denne Gift har den moderne Lægevidenskab forvandlet til en Velsignelse for Menneskeheden. Paa nogle faa Øjeblikke